

מ"ת 19131/03/14 - מדינת ישראל נגד יבגני חרסונסקי (עציר) - בעצמו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

01 אפריל 2014

מ"ת 19131-03-14 מדינת ישראל נ' חרסונסקי(עציר)

19141-03-14

בפני כב' השופט נסר אבו טהה
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ראמי אלמכאוי
יבגני חרסונסקי (עציר) - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד נועם בונדר

החלטה

1. בפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו על רקע כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של גרימה לעזיבת המדינה לשם זנות או עבדות, הבאת אדם לידי עיסוק בזנות, סרסרות למעשי זנות.

2. כתב האישום כולל שני אישומים.

א. האישום הראשון, בתמצית:

נטען, כי עובר ליום 14/2/14, הכירה י פ (להלן: "המתלוננת") שהינה אזרחית אוקראינה, את המשיב אשר כינה עצמו בשם הבדוי "מ מ", באמצעות אישה אשר זהותה אינה ידועה למאשימה, וזאת תוך שימוש ברשת חברתית "v kontakte". המתלוננת שוחחה עם השניים והם הציעו לה להגיע לישראל על מנת לעבוד בזנות. המשיב שוחח עם המתלוננת באמצעות תוכנת "סקייפ", אודות תנאי העסקתה בארץ, ביניהם- תרוויח סכום של 200 דולר לחצי שעה של עבודה בזנות, תנאי מגורים הולמים, וכי ישלח אותה רק "ללקוחות טובים". עוד סוכם, כי המשיב ירכוש עבורה כרטיס טיסה מאוקרינה לישראל, כאשר תחילה אמר לה שהוא יממן את עלות הכרטיס, אולם בהמשך אמר לה שהיא חייבת לו 250 דולר עבור עלות הכרטיס.

בתאריך 14/2/14 הגיעה המתלוננת בטיסה מאוקרינה לישראל, ובשדה התעופה המתין לה אדם בשם יהודה קריצ'מר (להלן: "יהודה"), אשר נשלח על ידי המשיב, על מנת לאסוף את המתלוננת. יהודה הסיע את המתלוננת למבנה בירושלים, שם שהו שני אנשים שזהותם אינה ידועה למבקשת.

למחרת היום, נסעה המתלוננת באוטובוס לאילת וזאת לאחר שהמשיב הזמין עבורה כרטיס נסיעה באוטובוס. כשהגיעה לאילת, המתין לה המשיב והסיע אותה ליחידת דיור שכורה בה התגורר יחד עם נ ב (להלן: "נ"), ובהמשך עברה המתלוננת להתגורר ביחידת דיור סמוכה, אותה שכר עבורה המשיב.

עמוד 1

במהלך קרות האירועים המתוארים לעיל, סבלה המתלוננת מחום גבוה, קיבלה טיפול רפואי וסירבה לעסוק בזנות. בתגובה, הטיח בה המשיב שהיא "חייבת לו כסף", בגין כרטיס הטיסה, תוך שהוא מקלל אותה ואומר לה כי "הוא בעל הבית וכי היא תעשה מה שהוא מחליט, ואין לה ברירה". המתלוננת בתגובה אמרה למשיב כי היא תחזיר לו את החוב ותעזוב את הארץ. בסמוך לאחר שהמתלוננת טופלה בבית החולים, ובשל דבריו של המשיב החלה המתלוננת לעסוק בזנות בתאריך 17/2/14 ו- 18/2/14, כאשר המשיב שלח למתלוננת באמצעות הודעות טקסט, 4 כתובות של גברים בבתי מלון בעיר אילת. המתלוננת הגיעה למקומות האמורים וקיימה יחסי מין עם 4 גברים. לאחר שהמתלוננת סירבה לבצע מין אוראלי באחד מהגברים, התקשר הלקוח למשיב ובתגובה האחרון שוחח עם המתלוננת וצעק עליה "תמצצי", אולם המתלוננת לא עשתה כן. בסיום האירועים, התקשרה המתלוננת למשיב ואמרה לו שהיא עייפה ורוצה ללכת לישון. המשיב בתגובה אמר לה כי "הוא בעל הבית וכי הוא יחליט מתי היא תלך לישון" והורה לה להמתין במקום בו שהתה.

בסמוך לאחר מכן, הגיעו למקום המשיב ונ, והמתלוננת אשר סבלה שוב מחום גבוה, פנתה שוב לקבלת טיפול רפואי. במהלך אספקת שירותי המין הנ"ל, קיבלה המתלוננת מכל אחד משלושת הלקוחות סך של 400 ₪, מהם העבירה למשיב סכום של 600 ₪. במהלך שהותה של המתלוננת במחיצת המשיב ונטשה, ציינה נ בפני המתלוננת כי יש אדם העונה לשם "ארטורצ'יק" והוא "סרסור" שעובד עם המשיב וכי הוא "הרבה יותר גרוע מהמשיב", דבר שהפחיד את המתלוננת.

ב. האישום השני

בתאריך 24/2/14, במהלך גביית העדות מוקדמת של המתלוננת בבית המשפט המחוזי באר שבע, בפני כב' השופט י' פרסקי, איים המשיב על המתלוננת בכך שסימן עם אצבעו בתנועת "שחיטה" על צווארו, וקרא לעברה בשפה הרוסית מילים שמשמעותן כי היא "גמורה", או כי "זה הסוף שלה".

3. **ב"כ המבקשת** עתר להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו. נטען, כי התשתית הראייתית נשענת על **עדותה של המתלוננת בבית המשפט** מיום 24/2/14, במסגרת עדות מוקדמת; **הודעות טקסט** בין המתלוננת למשיב התומכות בגרסתה; **הודאתו החלקית של המשיב** במיוחס לו; **דוחות שוטרים**.

אשר לסעיף העבירה המיוחס למשיב (סעיף 376ב(א) לחוק העונשין), טען ב"כ המבקשת, כי הסעיף כאמור אינו דורש "כפייה" לעזוב, אלא "גרימתה" בלבד- כאשר חומר הראיות מלמד שהמשיב הוא זה שסיפק למתלוננת את האמצעים לעשות כן (הציע לה עבודה, רכש עוברה כרטיס טיסה, מצא עבודה מקום מגורים בישראל וכו'). עוד נטען, כי משהגיעה המתלוננת לארץ, המשיב כפה עליה לעסוק בזנות, התייחס אליה באופן משפיל והפעיל עליה לחץ לשוב לעבודה למרות שהייתה חולה- ב"כ המבקשת הפנה לעדות המוקדמת של המתלוננת (עמ' 20-22, עמ' 24, עמ' 28).

אשר **לעילת המעצר** נטען, כי בשים לב לאופי העבירות ונסיבות ביצוען לכאורה, כנגד המשיב קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1) (ב) לחוק- המשיב גרם לכאורה למתלוננת לעזוב את ארצה ולהגיע לארץ ומימן טיסתה הכל כדי להעסיקה בזנות. עוד נטען, כי קיים יסוד סביר לחשש כי שחרור המשיב יוביל לשיבוש הליכי משפט, זאת

נוכח התנהגותו של המשיב במהלך גביית העדות המוקדמת של המתלוננת, כאשר בנוכחות שופט, באי כוח הצדדים ולוחמי יחידת נחשון, איים המשיב לכאורה על המתלוננת בכך שעשה לה מעין תנועת "שחיטה" באמצעות ידיו וקרא לעברה בשפה הרוסית מילים שמשמעותן כי היא "גמורה" או כי "זה הסוף שלה".

4. **ב"כ המשיב** מנגד, טען כי לא קיימות ראיות לכאורה. נטען, כי המתלוננת העידה במסגרת העדות המוקדמת שהיא זו שהגתה את הרעיון לעזוב את אוקרינה על מנת לעבוד בזנות, ולא המשיב. כך שהמשיב לא הפעיל לחץ או שכנוע או פיתוי על מנת להביאה לארץ (לעניין זה הפנה הסנגור לעמ' 26, 39, 40-41 לעדותה). עוד נטען, כי למתלוננת היה כרטיס טיסה חזרה לאוקרינה ליום 18/2/14- כחמישה ימים לאחר הגעתה. משנשאלה בעדותה מדוע לא טסה במועד המתוכנן, השיבה כי באותו היום התקינו בדירתה באילת מקלחת- כך שהמשיב לא מנע ממנה לעזוב חזרה לאוקרינה. עוד נטען כי על פי עדותה, המתלוננת הייתה חופשיה בתנועותיה, המשיב סייע לה שלא חשה בטוב ולקח אותה לקבלת טיפול רפואי. עוד טען הסנגור, כי מחומר הראיות לא עולה עבירה של עיסוק בזנות, אלא לכל היותר מעשה זנות. כך גם ביחס לעבירת הסרסרות- אין ראיות שהמתלוננת העבירה כסף כלשהו למשיב.

אשר לאישום השני נטען, כי המתלוננת מסרה שהמשיב עשה לה "כל מיני סימנים" והיא רוצה שהוא יסביר לה מה כוונתו. גם השוטר ליאון בן שלוש ראה שהמשיב עושה סימנים כלשהם, אולם במזכרו הוא לא מפרש אותם כסימני שחיטה. אשר לעילת המעצר, נטען כי המסוכנות הלכאורית היא נקודתית, ומאחר והמתלוננת לא נמצאת בארץ ניתן לאיינה באמצעות חלופת מעצר.

דין והכרעה

5. ההחלטה בדבר מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, כאשר חומר הראיות טרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית, בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת אשמתו של הנאשם (ראה בש"פ 10234/08). הלכה היא, כי בשלב זה בית המשפט בוחן רק את הפוטנציאל ה-הוכחתי של חומר החקירה, ואין הוא קובע ממצאים מזכים או מרשיעים (ראה בש"פ 8087/95). עוד נקבע, כי בשלב המעצר אין בית המשפט נדרש לשאלות של מהימנות עדים או למשקל העדויות, אלא אם מדובר בפריכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (ראה בש"פ 6982/10). בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש הראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (ראה בש"פ 352/11).

המסגרת הנורמטיבית

6. סעיף 376ב(א) קובע כדלקמן:

"הגורם לאדם לעזוב את המדינה שבה הוא מתגורר לשם העסקתו בזנות או החזקתו בתנאי עבדות, דינו - מאסר עשר שנים".

בע"פ 5863/10 אנג'ליק סבאג גוטייר נ' מדינת ישראל, נקבע, כי הרכיב ההתנהגותי הנדרש מצד מבצע העבירה הוא רכיב של "גרימה"- כאשר רכיב זה כולל כל מעשה או מחדל. עוד נקבע, כי פלוני עשוי "לגרום" לאדם לעזוב את המדינה שבה הוא מתגורר גם כאשר אותו אדם הסכים ואף חפץ בעזיבת מדינת מגוריו למטרה של עיסוק בזנות: "...אשר לתנאי בדבר אי הסכמה מצד נפגע העבירה או כפיה מצד מבצעה, אותו מבקשת המערערת לקרוא אל תוך הוראות העבירה. טענה דומה כבר נדחתה בעבר על ידי בית משפט זה בכל הנוגע להוראת סעיף 203א(ב) לחוק, ונקבע כי דרישת ההסכמה אינה מהווה יסוד מיסודות העבירה (ראו: ע"פ 1216/08 טיבט נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (טרם פורסם, 12.3.2009); ע"פ 3204/03 מדינת ישראל נ' בן דוד, פ"ד נח(1) 543, 548 (2003) (להלן: עניין בן-דוד)). נוכח הדמיון בין שתי ההוראות יפה קביעה זו גם באשר להוראת סעיף 367ב(א) לחוק שהחליפה את סעיף 203א(ב) וקריאת שתי הוראות העבירה כאחד מלמדת כי אין בלשונן כל עוגן לתנאי בדבר כפיה מצד עובר העבירה כלפי קורבנותיה או דרישה כי הקורבנות יביעו אי הסכמה. הרכיב ההתנהגותי הנדרש מצד מבצע העבירה בשתי ההוראות הוא רכיב של גרימה ובלשון הוראות העבירה "הגורם לאדם..." וגו'. תיבה זו כוללת במשמעותה המקובלת כל מעשה או מחדל והיא אינה מצומצמת למעשה כפיה או למעשה הנעשה בהעדר הסכמה מצד נפגע העבירה (ראו: יעקב קדמי על הדין בפלילים - חוק העונשין חלק רביעי 2195 (2006) (להלן: קדמי); ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין 388-389 (כרך א', 1984). כן השוו גבריאל הלוי תורת דיני העונשין 631-632 (כרך א', 2009)). אכן, פלוני עשוי "לגרום" לאדם לעזוב את המדינה שבה הוא מתגורר גם כאשר אותו אדם הסכים ואף חפץ בעזיבת מדינת מגוריו למטרה של עיסוק בזנות ואין הכרח על-פי לשון הוראות העבירה כי "יגרום" לכך בנסיבות של כפיה, אלימות או הטעיה השוללות ממנו את יכולת ההסכמה.

7. לאחר שעיינתי בחומר החקירה והקשבתי לטיעוני באי כוח הצדדים, ועל רקע המבחנים שהותוו בפסיקה, הגעתי לכלל מסקנה שהמבקשת הניחה תשתית ראייתית לכאורית לחובת המשיב במעשים המיוחסים לו בכתב האישום. התשתית מתבססת בעיקרה על עדותה המוקדמת של המתלוננת (מיום 24/2/14, 25/2/14 במסגרת צ"א 14-02-46790 בית משפט מחוזי באר שבע); הודעות טקסט בין המשיב למתלוננת; הודעת האחות שטיפלה במתלוננת בבית החולים; מזכר השוטר שהגיע לבית המשיב ומצא את המתלוננת; דוחות השוטרים באשר לאירוע נשוא האישום השני.

8. מעיון בחומר החקירה עולה בתמצית, כדלקמן:

א. אישום הראשון:

יצירת הקשר עם המשיב והסדרת הגעת המתלוננת לארץ:

המתלוננת מסרה בעדותה (מיום 24/2/14), כי היא הגיעה לארץ ישראל במטרה לעבוד ב"שירותי ליווי" (עמ' 5 ש' 17, עמ' 7 ש' 16-17). דרך רשת חברתית היא הכירה בחורה ודרכה יצרה קשר עם המשיב באמצעות תוכנת ה"סקייפ". הם סיכמו, כי המשיב יקנה לה כרטיס טיסה והיא תגיע לאילת (עמ' 6 ש' 9, עמ' 10 ש' 27). עוד דיברו על תנאי עבודה, על תשלום, על גובה העלות לשעה, על קניית כרטיס ועל כך שכל ההוצאות (שכר דירה) ובהתאם גם ההכנסה שלה יתחלקו בינה לבין המשיב חצי חצי (עמ' 7 ש' 18-28). עוד

העידה, כי חשבה שהיחסים בינה לבין המשיב יהיו חופשיים, כשהיא ממלאת אחת תפקידה והוא (המשיב) ממלא אחר תפקידו, ואם העבודה לא תמצא חן בעיניה היא חופשיה לעזוב. כשנשאל מה התפקיד של המשיב השיבה: **"...סרסור...להביא לי עבודה, לסכם עם לקוחות, כאילו למכור אותי ללקוחות וכמה שיותר וכמה שלעיתים יותר דחופות...אנחנו סיכמנו יהיו לקוחות טובים וכמה שיותר ואפילו עד כדי כמה לקוחות בבת אחת"** (עמ' 10 ש' 10-18).

הגעת המתלוננת לארץ בטיסה ביום 14/2/14 :

כאשר נחתה בארץ בתאריך 14/2/14, התקשרה למשיב אשר עדכן אותה כי מכר שלו יפגוש אותה וייקח אותה ללון במקום כלשהו ולמחרת בבוקר היא תיסע לאילת. אותו אדם הגיע והם נסעו ברכבו לירושלים. תוך כדי הנסיעה הם שוחחו והוא אמר לה שאין לה מה לדאוג והוא מכיר את המשיב הרבה זמן. בהמשך הציע לה לעשן (סמים) ולשמוע מוזיקה. משאמרה לו המתלוננת כי היא עייפה ורוצה לישון, אמר לה שהוא "יתעסק איתה" עכשיו עם החברים שלו ואחר כך היא תישן. "קיבלתי התקף של היסטריה...הוא התקשר ליבגני (המשיב), הם דיברו ביניהם ואחר כך התברר לי **שיבגני (המשיב), ישלם לו כביכול על הנסיעה** ואני לא חייבת כלום". בהמשך מסרה כי המשיב אמר לה לתת לאותם אנשים "שירותים" וכי הוא ישלם לה באילת. אותו אדם לקח אותה לאיזה חדרון בו היו שני שומרים, והיא נעלה את עצמה בחדר. בבוקר למחרת, אחד מאותם בחורים ליווה אותה לתחנת האוטובוס ובאמצעות **כרטיס הנסיעה שרכש עבורה המשיב**, נסעה לאילת.

הגעת המתלוננת לאילת:

כאשר הגיעה לאילת, המשיב פגש אותה ולקח אותה לדירה בה הוא התגורר עם חברתו נ., ועד כמה שהיא הבינה, נ. עובדת אף היא בשירותי ליווי. המשיב **שכר עבורה דירה** בשכנות לדירתם. ביום שעברה לדירתה, היא הרגישה חולה. היא שוחחה עם נ. וזו אמרה לה, שלא כל מה שהמשיב הבטיח לה הוא מקיים. אז היא הגיעה למסקנה שעדיף שלא הייתה מגיעה כלל לארץ, מאחר והיא לא מרוצה מהאנשים שהיא עובדת איתם וזה לא אותם כספים שהוא (המשיב) הבטיח לה. **"אנחנו דיברנו על עבודה שיהיה 200 דולר לשעה. והתברר שהמחיר הוא 400 שקלים בחצי שעה. כביכול אני צריכה, לספק את זה"** (עמ' 20 ש' 5-6). למרות שהיא לא הרגישה טוב, היא והמשיב החלו לדבר על עבודה, **כאשר המשיב אמר לה שהוא ישתדל למכור במחיר כמה שיותר גבוה ושהכול יהיה בסדר** (עמ' 22 ש' 22-23). עוד מסרה כי מאחר והייתה חולה המשיב לקח אותה לקופת חולים על מנת לקבל טיפול רפואי תוך שימוש בכרטיס שאינו שלה. המשיב התעצבן עליה בגלל שלא עבדה ואמר לה שהיא צריכה לטפל בעצמה, ולאף אחד לא היה כסף. כשנשאלה איך היא קשורה לכסף של המשיב ונ., השיבה: **"התפקיד שלי היה לעבוד ולתת להם כסף...לנ. וי...ביום שקיבלתי עירוני אנטיביוטיקה בתוך הווריד, הרגשתי יותר טוב והוא אמר שאני אעבוד היום. אני לא רציתי אבל הוא כבר דיבר איתי בצורה כזאת שלא יכולתי לסרב. והוא אמר לי שאת חייבת לי כסף...ואז נאלצתי לצאת לעבוד...אני הולכת לבתי מלון, לשלושה אנשים בשלושה בתי מלון, יבגני (המשיב) נתן לי את הכתובת דרך SMS בנייד ואני הגעתי במונית... חצי שעה 400 שקל, סקס עם קונדום...אחד רצה סקס אוראלי ואני סירבתי והוא היה מאוד לא מרוצה, נתן את הטלפון לז'ניה (המשיב), צעק עלי אמר לי את חייבת מה את עושה את עצמך אני פה הקובע...לא הסכמתי החזרתי ללקוח את הכסף ונסעתי ללקוח**

עמוד 5

מספר שלוש...שסיימתי את הלקוחות אמרתי ליבגני (המשיב) שאני רוצה לישון הוא אמר 'שאי מחליט פה מתי את ישנה מתי את עובדת'. הוא אמר לי לחכות בלובי של בית מלון מסוים והוא תכף יגיע...הוא ונ. הגיעו, הם היו מעוצבנים כי נ. נאלצה לעבוד עם הלקוח שאני סירבתי לספק לו את השירותים אז...למחרת הרגשתי יותר רע, הייתי יותר חולה, לא יצאתי מהבית...הוא לקח אותי לבית החולים נתתי 100 שקל והוא שילם בקבלה". כשנשאלה מדוע יצאה לעבוד? השיבה: "ברור לי, ברור לי שאני פחדתי מהם. הם שניים ואני לבד...והייתי מאוד חולה...אני הגעתי לעבוד ולמעשה לא יכולתי לעבוד בגלל מצב בריאותי...זה לא בדיוק מה שאנחנו סיכמנו וזה לא מה שאני חשבתי...הדבר היחידי שרציתי לעוף משם וזה הכול". כשנשאלה מה היא ידעה על העיסוק של המשיב בקשר לסרסרות? ענתה: "אני ידעתי שהוא עוסק בזה ושיש לו שותף בשם ארתור...נ. ויבגני (המשיב), הזכירו אותו... שהוא יותר קשוח שז'ניה (המשיב) יותר נוח, יותר עדין, אם את תכירי את ארתור, הכל יהיה הרבה יותר חזק וקשוח...וכנראה הכי פחדתי מלפגוש את האדון הזה...רק רציתי להחלים, להרוויח את הכסף שאני חייבת ולחזור הביתה".

בחקירתה הנגדית, כשנשאלה מדוע לא עזבה את הארץ בתאריך 18/2/14- מועד החזרה המקורי, השיבה כי באותו היום התקינו בדירתה אינטרנט אלחוטי ומקלחת ולכן לא יכלה לעזוב "זה היה חמישה ימים שכבר הייתי בדירה. אם היה לי אפשרות הייתי מנצלת את הכרטיס".

ב. צילום הודעות טקסט ששלח המשיב לפלאפון של המתלוננת אשר תורגמו ע"י השוטרת אלה למן:

14.2.14 - "תרשמי את המספר הזה, נהיה בקשר רק דרך המספר הזה.את השני תמחקי מכל מקום!".

18.2.14 שעה 00:40 - "אסטרל נירוואנה 400, 415" ..

שעה 00:49 - "איך שרק תקחי את הכסף תרשמי לי את הסכום". "רשמי לי את הסכום".

שעה 01:13: "לחכות לך עוד הרבה זמן?".

שעה 02:16 - "אסטרל נירוואנה 319"

שעה 02:46: "400".

שעה 03:08: "זמן".

שעה 03:09: "רויאל גרדן 427".

שעה 03:49: "הילטון 400, 758".

שעה 04:24: "400".

שעה 04:44: "זמן.. הילטון 400,758".

שעה 04:24: "400".

שעה 04:44: "זמן".

שעה 04:52: "אפשר הביתה"

שעה 04:53: "אני רוצה לישון".

שעה 04:53: "חכי בלובי".

שעה 04:54: "למה לחכות".

שעה 04:55: "אני נוסעת הביתה".

שעה 05:22: "תכיני את הכסף".

ג. הודעת שושנה איסקיאייב- אחות בבית החולים "יוספטל"-

מהודעתה עולה, כי היא טיפלה במתלוננת כשהאחרונה הגיעה לבית החולים, והמתלוננת נראתה סגורה ומפוחדת. "הרגשתי שהמטרה שלה הייתה להישאר פה ובנוסף היא שאלה אם היא יכולה להתאשפז...היא התחילה לספר לי שהיא הכירה איזה בחור מפה והוא שילם לה כרטיס טיסה והביא אותה לארץ לפני כמה ימים. היא עוד אמרה שהוא מתנהג אליה לא יפה והוא משדל אותה לזנות...היא כל הזמן חזרה על זה שהיא חייבת ללכת לשדה התעופה ולטוס לפני שהוא קם".

ראה לעניין זה גם דוח פעולה של השוטר שי קייסי.

ד. מזכר של השוטר ולדי מורדסון מיום 24/2/14:

כאשר הגיעה לכתובת המגורים של המשיב, פגש את המתלוננת אשר אמרה לו: "אני מפחדת, אני רק רציתי לבוא להרוויח כסף, אבל לא במצב כזה, הוא לוחץ עלי נפשית וגם נטליה מאיימת עלי כל הזמן".

ה. אישום שני

מעיון בעדות המתלוננת (מיום 24/2/14 עמ' 4) עולה, כי המתלוננת העידה שהמשיב עשה לה כל "מיני סימנים" והיא מבקשת שהוא יסביר למה כוונתו. כבוד השופט פרסקי ציין בפרוטוקול: "אני מציין לפרוטוקול שהעדה תוך כדי הדברים שנאמרו למתרגמת עשתה תנועות בידיים של מצד לצד על

הצוואר. תנועות מצד ימין שלה לצד שמאל שלה. כלומר ברמז היא קיבלה איום מאת המשיב. אני מציין לפרוטוקול כי העדה נראית מפוחדת".

עוד ציין כבוד השופט פרסקי בפרוטוקול הדיון (מיום 24/2/14 עמ' 6 ש' 27-28): **"נוכח התרחשות באולם, בשלב זה אני מזהיר את המשיב שלא לעשות כל סימנים לעדה אשר כבר כעת אציין כי במהלך שאלות ששאלתי ענתה בהיסוס רב ובחשש גדול".**

בהמשך, העידה **"יבגני (המשיב), הראה לי תנועה כזאת...וזה היה איום. יש מילה כזאת ברוסית שפירושה מאוד גסה...ואני הבנתי שזה כביכול איום, שזה הסוף... הפירוש של הדבר הזה "זה הסוף שלך"...** כשמישהו אומר למישהו 'TEBE PIZDEZ' הכוונה **"אתה גמור, אתה כבר לא חי יותר".**

עוד לעניין זה ישנם דוחות פעולה של השוטרים לאון בן שלוש ויפעת ישראל.

גרסת המשיב

.1

מעיון בהודעות המשיב והן בתמליל החקירה (מ.ט. 341/14, 349/14), עולה, כי המשיב הכחיש את המיוחס לו. לגרסתו, המתלוננת היא שיצרה עמו קשר דרך האינטרנט- אתר "קונקטים" וביקשה שיעזור לה על מנת להגיע לישראל לשם מטרה רפואית. אישר, כי **קנה לה כרטיס טיסה מאוקרינה לישראל בסך של 400 דולר ושלה חבר שלו לשדה התעופה שסייע לה להגיע לתחנת אוטובוס על מנת שתגיע לאילת.** עוד לדבריו, **שכר עבור המתלוננת דירה בצמוד לדירה שלו, ואף ארגן בשבילה קו טלפון, ומשראה כי היא לא מרגישה טוב, הוא לקח אותה לקופת חולים ונתן לה כרטיס של אישה אחרת.**

כשנשאל מדוע היא ביקשה דווקא את עזרתו ומדוע שכר עבורה דירה, השיב: **"כי הייתי חייב מצד של אזרח לעזור לבן אדם במצב מצוקה".**

כשנשאל האם ידע שהמתלוננת עוסקת במתן שירותי ליווי? השיב: **"לא יכול לענות לך על השאלה הזאת...כי זה לא תחום שמעניין אותי...תיארת לי לעצמי שהיא עוסקת בשירותי ליווי...כי התעניינה בתחום הזה... ידעתי שהיא מגיעה לארץ לעסוק לא בזנות בליווי...תיארת לי לעצמי אך לא הייתי בטוח".**

משעומת עם גרסת המתלוננת לפיה הוא גרם לה להגיע לארץ תוך שהבטיח לה תנאים טובים השיב: **"איפה בכל זה אני מכריח אותה? לא לקחתי ממנה לא דרכון, לא החזקתי אותה בשרשרת, לא איימתי עליה, לא עשיתי, לא הפעלת כוח, על מה מדובר? על איזה סוג איום?"**

ש- "אז על מה דיברתם על ליווי?"

ת- "על זה ש לה...אמרתי לה שאם אני עוזר לה במשהו זה רק למצוא עם מי היא יכולה

להעביר את הזמן ומין זה דבר אישי שלה ולגמרי לא מעניין אותי."

ש- "מאז שיוליה הגיעה לישראל בתאריך 14/2/14 ועד היום כמה אנשים מצאת לה כדי שהיא 'תעביר איתם את הזמן', כמו שאתה מגדיר אותם, לא סקס תעביר איתם את הזמן?"

ת- "אחד, שתיים, מה שזכור...באילת.."

ש- "מלונות באילת?"

ת- "כנראה...אני לא כל כך נכנס לדברים האלה..."

משעומת עם הודעות הטקסט ששלח לפלאפון של המתלוננת, תחילה אישר ששלח את ההודעות אך טען כי אלו "כתובות של החברים שלה עמם הייתה אמורה להעביר זמן בכיף". עם זאת, לא היה לו הסבר לכך שהוא ידע את מספרי החדרים של החברים של המתלוננת. אשר לסכומים המצוינים בהודעות, טען כי זה יכול להיות שעה או מספר חדר או מספר קומה במלון. בהמשך טען שהוא לא זוכר את היום בו נשלחו ההודעות.

אשר לאירוע נשוא האישום השני, הכחיש את המיוחס לו וטען כי הוא רשם פתק לעו"ד באמצעות עט.

9. אשר להשגות הסנגור, רובן ככולן יתלבנו במסגרת ההליך העיקרי ולא בשלב בחינתן של ראיות לכאורה. בשלב זה, די בעדותה של המתלוננת על מנת לבסס תשתית ראייתית לכאורית לחובת המשיב במעשים המיוחסים לו בכתב האישום. מעיון בעדותה המוקדמת, לא עולות סתירות או פריכות מהותיות העולות כדי כרסום ממשי. היפוכם של דברים, עדותה הייתה עקבית וקוהרנטית, הן בחקירתה הראשית והן בחקירתה הנגדית.

תימוכין לגרסת המתלוננת, ישנו בהודעות הטקסט שנשלחו מהפלאפון של המשיב לפלאפון של המתלוננת (כמפורט בסעיף ב' לעיל), כאשר מנגד, למשיב לא היה הסבר לאותן הודעות.

אשר לטענת ב"כ המשיב, הן בדיון והן בכתב, כי מעשיו של המשיב אינם עולים כדי עבירה של גרימה לעזיבת המדינה לשם זנות או עבדות וכן הבאת אדם לעיסוק בזנות- הרי שגם מקומה של טענה זו להתברר בהליך העיקרי (ראה לעניין בש"פ 851/13 **מדינת ישראל נ' יוסי קיין**- פסקה 10 להחלטה) לעניין זה אציון, כי המשיב אישר בהודעתו **שהוא רכש עבור המתלוננת כרטיס טיסה מאוקרינה לישראל**, ואף **דאג לסידורי נסיעתה בתוך הארץ** (משדה התעופה לאילת), ואף **שכר עבורה דירה הסמוכה לדירתו**- כל זאת כאשר הוא יודע לכאורה שהמתלוננת הגיעה ארצה על מנת לעסוק בעבודות ליווי.

10. **עילת מעצר**- בשים לב לאופי העבירות המיוחסות למשיב ונסיבות ביצוען לכאורה, כנגד המשיב קמה

עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק. עוד קיים יסוד סביר להניח, כי המשיב ינסה לשבש הליכי משפט ולהתחמק מן הדין, וזאת לאור העובדה שהמשיב לא הסס לכאורה לנסות ולהדיח את המתלוננת בעדותה, תוך איומים בוטים (סימן לה לכאורה עם ידו תנועה של "שחיטה"), בתוך אולם בית המשפט במהלך גביית העדות המוקדמת, בפני שופט, עורכי דין ולוחמי יחידת "נחשון".

הלכה היא, כי חובה על בית המשפט לבחון אפשרות של חלופת מעצר לצורך השגת מטרות המעצר בדרך הפוגעת פחות בחירותו של נאשם. אולם, בחינה זו אין משמעותה בחינת חלופות קונקרטיות בכל מקרה נתון. על בית המשפט ליתן דעתו לסוגיית החלופה ולהתייחס אליה בהחלטתו אך בהחלט ייתכנו מקרים בהם יסבור בית המשפט כי בנסיבותיו של המקרה שבפניו לא ניתן לאיין את עילת המעצר בדרך של חלופה ואם זו מסקנתו, אין טעם ואין צורך לבחון חלופות קונקרטיות (ראה: בש"פ 8646/09).

עוד נקבע, כי שאלת השחרור לחלופת מעצר תלויה, במידה מרובה, ביכולת ליתן בנאשם אמון. זו מוסקת, בין היתר, מעברו של הנאשם, **מהתנהגותו של הנאשם במהלך האירועים נשוא כתב האישום ואחריהם**; ומנסיבותיו הפרטניות של המקרה המובא לפתחו של בית המשפט (ראה: בש"פ 352/11).

11. המשיב יליד 1978, לחובתו 8 הרשעות קודמות בעבירות סמים, רכוש, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, גניבה, זיוף, סחיטה באיומים.

12. לאחר שהקשבתי לטיעוני באי כוח הצדדים, על רקע המבחנים שהותוו בפסיקה, ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים, הגעתי לכלל מסקנה, שלא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מן המשיב באמצעות חלופת מעצר. מסוכנותו של המשיב נלמדת ראשית מאופי העבירות המיוחסות לו ונסיבות ביצוען- המשיב, דרך רשת חברתית יצר לכאורה קשר עם המתלוננת, אשר להם אין כל הכרות מוקדמת וגרם לה לכאורה להגיע לארץ על מנת לעסוק בזנות- הכל תוך שהוא מציע לה תנאים מיוחדים, רכש עבורה כרטיס טיסה לישראל, שוכר עבורה דירה וכו'. דומני, כי בנסיבות אלו, אין עסקינן במסוכנות נקודתית כלפי המתלוננת (אשר עזבה את הארץ), אלא המסוכנות הינה כלפי הציבור ככלל, שכן יש במעשיו של המשיב כדי להעיד שגם כשהוא ספון בתוך ביתו יש ברשותו את האמצעים הכלכליים ואת הנגישות לערוצים שונים על מנת לבצע לכאורה את תוכניתו.

שנית, מסוכנותו של המשיב מתעצמת נוכח מעשיו לכאורה כמתואר באישום השני. דומני, כי אדם הנתון במעצר, בעת שיושב בתוך אולם בית המשפט- בתא הנאשמים כשאנשי שב"ס לצידו, שעה ששופט דן בתיק ובנוכחות סנגורו ופרקליטה, בוחר לאיים לכאורה על המתלוננת המעידה כנגדו על דוכן העדים, כשהוא צועק לעברה ומסמן לה מעין "תנועת שחיטה", מעיד כאלף עדים שלא ניתן ליתן אמון במשיב שיכבד אחר הוראות בית המשפט.

אשר על כן הנני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.

ניתנה והודעה היום א' ניסן תשע"ד, 01/04/2014 במעמד הנוכחים.

נסר אבו טהה, שופט